

Een dierbare overledene herdacht.

<https://hdl.handle.net/1874/355189>

gec

(6)

Eene dierbare overledene herdacht.

Met een diepbewogen gemoed, met een verscheurd harte zet ik mij heden ter neder, om u te schrijven. De zwaarste slag, die mij had kunnen treffen, heeft mij getroffen. De diepste wonde, die mij geslagen had kunnen worden, werd mij geslagen. Het zwaarste kruis, dat mij op de schouders gelegd konde worden werd mij opgelegd.

Hoe dikwerf ik gedurende twee lange, bange dagen en nachten gebeden heb: »Vader, indien het mogelijk is, laat dezen drinkbeker van mij voorbijgaan!» dat kan ik u niet zeggen. Tot mijne schaamte moet ik belijden, het tweede deel dier bede: »niet mijn wil maar de Uwe geschiedde,» kwam noode over mijne lippen. Wel is de afstand nog ver tusschen den leerling en den Meester! Ik heb geworsteld met mijnen God; maar die kinderlijke overgave aan den Hemelschen Vader, och, die viel mij nog zoo zwaar! Heden ja, nu de slag gevallen is, nu er niets meer aan te veranderen valt, nu zwijg ik Gode, nu zeg ik mijnen Heiland na: »Den drinkbeker, dien mij de Vader gegeven

heeft, zal ik dien niet drinken!" Maar ik gevoel het, dat is niet de overgave van mijnen Meester. Eer nog het lijden begon, verklaarde Hij: »Niet mijn wil maar de Uwe, Vader!" En ach, ik heb gestreden tegen de gedachte, dat de Heer welligt van mij het zwaarste offer zoude vragen. Ik heb daartegen geworsteld. En met kracht sprak ik het tegen, toen mijne lieve, nu zalige echtgenoot, mij herhaaldelijk verzekerde: »Mijn goede beste man wij gaan scheiden! De Meester is daar, en Hij roept mij. Nog eenige uren of oogenblikken welligt en ik ga henen." In die ure herinnerde ik haar: Onze Heer is een hoorder der gebeden. Ik herhaalde dien bekenden regel uit onze evangeliesche gezangen: »Hij laat geen bidder staan." Ik zei met eene heilige overtuiging: »Bij Hem zijn uitkomsten ook tegen den dood, wij mogten dit immers in vroeger jaren ondervinden." Ik sprak met haar, hoe door haar heengaan mijn leven van alle genoegten zoude worden beroofd, hoe mijn werk er door zoude schaden, daar zij mij die taak ten allen tijde zoo gemakkelijk maakte. Bovenal hoe onze zeven hulpbehoevende kinderen hare moederzorg zoo zeer behoefden.

Dit alles werd wel niet door haar tegengesproken; maar zij herinnerde mij, »dat wel eens meer zware offers worden gevraagd, dat 's Heeren gedachten

anders zijn dan onze gedachten, zijne wegen hooger dan onze wegen."

Dit is heden gebleken. Wat mijne dierbare vrouw reeds langer dan drie maanden verklaarde, hoewel ze schijnbaar gezond was, »met deze bevaling ga ik heen», is werkelijk geschied. Donderdag, den 6den Januarij beviel mijne vrouw zeer moeijelijk van eene welgeschapen dochter. Negen-en-dertig uren daarna overleed zij. Haar heengaan was kalm, haar geloof overtuigend, hare kinderlijke berusting in den wil van den Hemelschen Vader volkomen. Zij was wel gaarne bij ons gebleven, dat verzekerde zij herhaaldelijk. Eenmaal, het was een uur voor haar sterven, sloeg zij mij hare beide handen om den hals, en zeide: »Wat waren wij gelukkig! Wat ware ik nog gaarne bij u gebleven! Wat heb ik een medelijden met u! Wat zult gij een' zwaren strijd moeten strijden! Maar de Heer zal met u zijn!» Toen ik daarop zeide: »Maar lieve! 't is immers nog niet zeker! Zoo lang er leven is, mogen wij hopen», toen glimlachte zij flauw en drukte mij innig de hand. En toen ik daarop begon te schreijen, verzocht zij: »Mijn goede, beste man, ween toch niet; dat kan ik van u niet zien. Later zult gij nog genoeg moeten schreijen, en laat dan uwe tranen den vrijen loop.» Eenigen tijd daarna zeide zij: »Zult gij van daag CATHARINA ook laten

roepen?" Dit is ons oudste dochtertje, dat te Tondano school gaat. »Och'', zeide ik »waarom toch lieve? Zij vermeerdert hier maar de drukte, en dat geeft u maar vermoeijenis." Toen antwoordde zij: »Nu dan is het ook goed."

Zij sprak echter van haren dood; ik was nog in de hoop, dat zij zoude blijven leven. Niet lang daarna vroeg zij naar hare kinderen. De vier kleinsten waren te huis. Immers onze oudste is in Nederland, de tweede gaat te Tondano school, de derde was wegens de zwakte mijner vrouw naar Ratahan, bij Br. WIERSMA, opdat mijne vrouw meer kalmte en rust konde hebben. Toen de vier kinderen tot haar gebracht werden, kwamen haar de tranen in de oogen. Vriendelijk zag zij daarop mij aan. »Gij zult toch goed voor hen zorgen, niet waar, beste man!" Dat was haar laatste verzoek aan mij. Nu was zij van alles los. »Heer!" smeekte zij, »maak het kort. Ik wil nu gaarne heengaan." Daarop zocht zij mijne hand. Die hand drukte zij innig, teeder en liet haar niet meer los tot zij haren laatsten adem had uitgeblazen. Een kus, dien ik haar nog een paar malen op de lippen drukte, werd beantwoord met een' glimlach. Zoo sluimerde zij zachtkens in. Er lag kalmte en vrede over haar dierbaar gelaat verspreid. En geen wonder. Haar strijd was lang reeds gestreden. Wat zij moest

achterlaten, stelde zij in 's Heeren hand. Aldus kon zij in den Heer ontslapen. Daarom was het sterven haar tot eeuwige winste.

Wij treuren, maar niet als degenen, die geene hope hebben. Wij weten het: dit sterfelijke zal onsterfelijke aandoen. Onze Heiland stond op uit het graf. Hij bragt daardoor het leven en de onverderfelijke aan het licht. Hij ging ons voor naar het Vaderhuis. Dáár zijn vele woningen. En onze Heer bereidde er plaats voor allen, die in Hem gelooven, op Hem hopen. Tot dezen behoorde mijne dierbare echtgenoot. Daardoor weten wij, dat zij naar betere gewesten verhuisde. Daar zal haar liefdevol hart weder liefde toonen. Daar zal haar werkzame geest met vernieuwde vermogens en krachten arbeiden tot verheerlijking van Christus. Daarom om harentwil treuren wij niet. Er is hope in ons hart. Er is een vast geloof, dat tot verzekerdheid overging. Waar wij treuren, daar treuren wij om ons zelve en om die kleine, arme, hulpbehoevende kinderen.

Een mijner vrienden vroeg mij dezer dagen: »Wat is nu eigenlijk de oorzaak uwer droefheid? Waarom zoo geheel verslagen? Is het niet, omdat uwe beste vrouw nu niet meer met uw leeft? Omdat gij medelijden met haar hebt? Omdat gij haar nog zoo gaarne het genoeg van het leven

had gegund? Zoo ging het althans mij, toen ik in hetzelfde geval verkeerde." Dezen, anders welmeenenden vriend moest ik gansch ontkennend beantwoorden. Met volle overtuiging zeide ik dan ook tot hem: »O neen mijn vriend! niet dat is oorzaak van mijne diepe droefheid. Die beste, liefdevolle vrouw leed geen schade. Met haar behoef ik geen medelijden te hebben. Om haar behoeven wij niet te treuren. Al leefden wij ook te zamen uiterst gelukkig, en hadden bijna den Hemel op aarde, zij leed geen verlies, haar geluk verminderde niet. Zij is heden nog gelukkiger. Bij haren Heiland heeft zij meer dan bij mij. In den Hemel is het beter, dan hier op aarde, al kan men ook hier beneden waar genoeg smaken en een' voorsmaak van den Hemel ondervinden." Neen, geliefden! over haar ben ik niet bezorgd, harentwege niet bedroefd. Zij geniet het hoogste geluk. En al is er in het hoe nog veel duisters, al stellen wij ons die dierbare ook voor, aan ons denkende, voor ons biddende, ons heil bewerkende, hare lievelingen ook nu nog op het hart dragende, toch gelooven wij, dat ook dit haar geluk niet kan verstoren, maar veeleer volmaken zal. Zij is nu als die goede engel, die de lievelingen omgeeft, zooals onze Heer verklaarde: »Ik zeg ulieden, dat hunne engelen in den Hemel altijd zien het aan-

gezicht mijns Vaders, die in de Hemelen is."

Onze droefheid heeft eenen anderen grond. Het lijden, het verlies is geheel en alleen aan onze zijde. Hoe treurig toch zit ik er heden toe! Ik heb alles verloren. Wij leefden te zamen zoo gelukkig. Welligt waren wij te gelukkig. Welligt hechtten wij ons te veel aan elkander. Welligt was onze liefde en ons genoegen te veel van de aarde. Welligt vergaten wij te zeer den Hemel en het Hemelsche. En dan is deze zware slag een gevolg van mijne tekortkomingen. Och, dat de Heer zich dan mijner erbarme! Wij smaakten immers te zamen zooveel rein, menschelijk genot! Wat waren het zalige uren en dagen, als ik van mijne dikwerf vermoeijende togten huiswaarts keerde en dan door eene teeder liefhebbende gade met geopende armen werd ontvangen. Als dan die dierbare echtgenoot mij de wolken van het voorhoofd kuste. Als die lieve kinderen dan bij mij opklouterden en met blijde gezigten vertelden wat zij gedurende die week of tien dagen, gedaan hadden. Dan werd vermoeijenis vergeten en teleurstelling hier en daar ondervonden geheiligd. Dan werd de soms terneder gebogen Evangeliedienaar opgebeurd en werd de toekomst, die eerst met een donker floers scheen overtogen, weder helder. Voorwaar, toen waren er om mijn huis, o zoo vele

rozen! Toen zong ik met onzen vromen, vroeg
ontslapen de Genestet:

Als ik mijn huis alléén, mijn zoet geluk aanschouwe,
De moeder met haar kroost, gezegend en bemind,
Dan rijst, diep uit mijn hart, de lofzang Uwer trouwe,
Dan looft U, stille, o Heer! Uw rijk gezegend kind.

'k Had, voor mij zelf, alleen te staam'len van Uw zegen,
Daar was meer licht dan bruin in mijn gelukkig lot,
En ziet mijn oog terug op de afgelegde wegen,
Ik zie Uw weg, Uw liefde, Uw leiding, o mijn God!

Voorzeker, men kan hier op deze zoo schoone
aarde ook waarlijk gelukkig zijn. Hoe diep be-
droefd ook op dit oogenblik, hoezeer ter neder
gebogen, toch mag ik niet vergeten wat ik een-
maal van mijnen God en Vader mogt ondervinden.
En al smelt ik tegenwoordig ook bijna weg in
tranen, toch is deze aarde niet enkel een tranendal.
Ik heb het aangename van het leven welligt meer
dan duizenden ondervonden. Het waren, o zulke
gelukkige jaren, die wij te zamen mogten doorleven.
Maar ach, slechts $11\frac{1}{2}$ jaar mogt het duren. En
het werd zoo plotseling afgesneden. Soms is het
mij, alsof ik droomde. Dan denk ik haar weér te
zien, andermaal hare vrolijke stem te vernemen,
haar opgeruimd gelaat te aanschouwen; maar hoe
treurig is dan het ontwaken. Zij is van mij weg-
gescheurd. Ik sta alleen. Ik heb het beste ver-

loren. Zij ligt in het stille en kille graf. Zij komt niet weder. Alles rondom mij bleef gelijk; maar het mist voor mij de bezieling. Overal zoek ik haar, maar zij komt niet. Alles zegt mij: gij zijt arm geworden. Ik was rijker dan de rijkste hier beneden, want ik was volkomen gelukkig en daarbij tevreden. Ik werd bemind met een volkomen hart, en ik beminde haar boven alles. Onuitsprekelijk gelukkig waren wij. En thans. . . onuitsprekelijk ongelukkig ben ik geworden. Ach, haar gelaat kan ik niet meer zien; haar raad niet meer vernemen; hare liefde niet meer ondervinden; hare hulp niet meer ervaren; haren bijstand niet meer genieten! O gaf ik toe aan mijn gevoel, dan kwam het »waarom Heer?» op mijne lippen. Dan zoude ik mijn hart in jammerklagten willen uitstorten. Dan zoude ik willen zeggen: »Heer! neem hen toch van hier, die het leven moede zijn, die zich zelve en anderen tot last zijn, die snakken naar den dood; maar neem toch onze dierbaarsten niet! De mijne wilde nog zoo gaarne blijven, en wij hadden haar zoo noodig!» Maar neen! Zoo mag ik niet klagen. Ook mijn geloof zegt:

„Er is een, die het weten moet!
 Doe Hij naar Zijn welbehagen!
 Ons betaamt het niet te vragen,
 Zooals Hij het maakt is 't goed.”

Het bovenstaande moge eenigszins u doen zien hoe ik te moede ben, nu de Heer mijne dierbare echtgenoot tot zich genomen heeft. O het verlies is zoo groot! Niet alleen mijne jeugdige, hulp-behoevende kinderen en ik, maar ook mijn uitgebreide werkkring, die twintigduizend zielen, aan mijne leiding toevertrouwd, hebben veel verloren. Want al deed mijne goede vrouw gewoonlijk niet veel van zich hooren naar buiten, zij werkte zoo-veel te meer naar binnen. Zij bezat eene edele ziel. En deze schittert, als de diamant, niet het minst in het verborgen. Zij was eene ware zendelingsvrouw, die haar geloof het liefst in daden openbaarde. Daarvan getuigt ook, dat zij voor de tweede maal naar Indië kwam verbonden aan een' zendeling. En dat zij dit deed met een volkomen hart, en met volkomene toewijding, om haar geloof en liefde te openbaren voor heidenen en mohammedanen. O, zij getuigde zoo gaarne van haren Heiland; maar het liefst met daden van geloof, het meest met een hart, dat liefde beoefent.

MARIA MARTHA FLIERINGA,

oudste dochter van den aan de vrienden der zending welbekenden en waardigen Predikant G. FLIERINGA te Menaldum, is geene onbekende in de berigten der zending, is geene vreemdelinge voor

de vrienden van het Nederlandsche Zendinggenootschap. Immers in het jaar 1860 verbond zij zich aan den zending A. VISSER, bestemd om te Malang of te Swaroe te arbeiden. Naauwelijks echter hadden zij het zendingveld betreden of de Heer riep haren volijverigen echtgenoot tot zich, en als jeugdige weduwe, nog geen twintig jaren oud, keerde zij naar de onderlijke woning terug. Acht jaren lang vertoefde zij weder bij hare ouders, en wekte menig lid der gemeente op, om met meerderen ijver voor de zending te arbeiden, hiervoor toch niets te veel te achten.

Er wordt tot op den huidigen dag in de gemeente van mijnen hooggeachten en thans met mij zwaar beproefden schoonvader veel voor de zending gedaan; en onder de dorpen tot de afdeeling Leeuwarden behoorende staat het mede in de eerste reijen. Men zoek dit, behalve bij den bekenden ijver en de geestdrift, die dezen wakkeren Evangeliedienaar bezielt, ook in den goeden geest en de opwekkingen en vermaningen, die van deze waardige zending-zuster uitgingen, toen zij acht jaren lang als zending-weduwe, in stilte hare dagen sleet. En eerlijk en opregt van aard, beleefde zij ook hier wat zij bij anderen opwekte. Immers toen ik in 1867 hare hand vroeg, was zij bereid mij te volgen, wanneer de Heer dit verlangde. Indië en

de heidenwereld, zelfs Bolaäng-mongondou, gelijk toen mijne bestemming was, schrikten haar niet terug. Nooit echter verzweeg zij, wanneer het pas gaf: »Ik huwde mijnen man uit innige genegenheid. Dat hij zendeling zoude worden deed mij genoegen, maar niet wegens deze zijne betrekking, alleen wegens onze wederkeerige liefde vereenigde ik mij met hem." Dit heeft zij meermalen verklaard, vooral tegenover hen, die meenden, dat men enkel door hoogere roeping en leiding tot de zending mogt komen. Die durfden zeggen: »Het moet voor eene zendelingsvrouw onverschillig zijn wie haar vraagt, als zij maar tot het doel, de zending, komt." Dan vooral verdedigde zij hare meening met vuur en geestdrift. »Neen" sprak zij dan ook het huwelijk van den zendeling moet door reine liefde, door zuivere toegenegenheid geheiligd zijn. En ik meen, dat hij het best als zendeling kan werken, die eene hulpvaardige, liefdevolle vrouw aan zijne zijde heeft. Hij behoeft steun en troost, bemoediging en opbeuring. En deze moet hij vinden in zijn eigen huis. Dat huis moet hem een liefelijk tehuis zijn. Daar verzamele hij dan nieuwe krachten, om met deze toegerust zich tot zijne taak daar buiten te begeven. En hier heeft de zendelings-vrouw hare hoogste roeping. Hier beziele zij haren echtgenoot tot zijn ge-

wigtig werk." En zij die door haar godsdienstig gemoed overal de hand van den Hemelschen Vader opmerkte, zij erkende daarom juist in ons huwelijk hare roeping tot de zending.

Zoo vatte zij hare zendingtaak op. En indien er sedert ik in 1869 te Kema aan wal stapte tot heden toe, dus gedurende ruim elf jaren, iets goeds door mij, in mijne vele gemeenten, gewerkt werd, dan moet een goed deel daarvan teruggebracht worden tot die edele vrouw, vol liefde en geloof, vol toewijding en zelfverloochening, tot haar, die de Hemelsche Vader mij als de grootste genadegave deed toekomen.

Het is zoo: de wereld kende haar weinig. Zij zocht geen' naam, zelfs niet bij de vrienden der zending. Zij bleef liefst onbekend. Maar in huis deed zij veel van zich hooren. Daar bewoog alles zich rondom haar. Daar maakte zij mij de taak zoo gemakkelijk, dat zij bijna alles alleen op hare schouders nam. En dit niet zuchtende. O neen! met een gewillig en dankbaar hart. Zij was juist gelukkig, waar zij mij de taak kon verligten. En zoo begrijpt ieder, dat zij juist in huis haren liefdegloed verspreidde. En van dat huis, met zijne vele kweekelingen, ging dan weder de goede geest uit. Zij was niet gelukkiger, dan wanneer zij anderen gelukkig kon maken. Zij droeg een'

schoonen naam, maar zij beantwoordde ook ten volle daaraan. Zij was MARIA en MARTHA tegelijk. Wat wij schoons en edels aan de beide namen verbinden, kon men bij haar vinden. Wat was zij gelukkig, als zij met de gemeente mogt opgaan naar het bedehuis en daar aan 's Heeren voeten mogt zitten! Er werd dan ook nooit eene kerkbeurt door haar overgeslagen. En hoewel zij het meeste genot had, wanneer ik zelf den dienst verrigtte, toch liet zij zich nimmer wachten, wanneer de hulpzending of de inlandsche meester onderwijs gaf, omdat ik naar elders geroepen werd. Deze geest sprak zich ook uit in hare dagelijkse lektuur. Zij las het liefst geschiedenis. MOTLEY'S »Opkomst van de Nederlandsche Republiek'' verslond zij. De levens van PLUTARCHUS las zij met groot genoegen. De kerkgeschiedenis in tafereelen van Professor MOLL, VAN OOSTERZEE, DS. V. D. POT en anderen las zij voor hare stichting. De Opvoeding des menschedoms door God, van Professor HORSTEDÉ DE GROOT was haar lievelingsboek. Al de kleinere geschriften van NEANDER, HAGENBACH'S Kerkhervorming, evenzoo die van MERLE D'AUBIGNÉ, en het thans nog niet geheel uitgegeven werk van WILHELM, Geschiedenis van het Protestantisme, waren de boeken, die zij, gedurende ons 11½ jarig huwelijk, of met mij, maar grootendeels voor zich zelve

las. In dat alles openbaarde zij den Mariageest, die zich het liefst koesterde in des Heeren nabijheid.

Maar ook de Marthageest was haar eigen. Haar geheele huis, zoo keurig net gehouden, mag het getuigen. Hare kinderen, altijd even schoon en frisch, mogen er van spreken. Die ijver, die werkzame geest, die zij zoo gaarne aan hare kweekelingen mededeelde, weken van haar nimmer. Door de week las zij dan ook nimmer overdag. De avond- en de Zondags-uren waren bestemd voor lezen. De vrienden, die ons nu en dan bezochten, zouden ook van haren Marthageest kunnen verhalen. Wie tot haar kwam, werd met eene gulheid en gastvrijheid ontvangen, die tot herhaling uitlokten. In stilte, in haar huis, voor hare kinderen, voor hare moerids, voor allen die tot haar kwamen, spreidde zij dien liefelijken glans, die van het Evangelie der genade uitstroomt, mildelijk ten toon. Vijanden had zij dan ook niet. Door velen wordt zij diep betreurd en innig beweend. Aan velen heeft zij goed gedaan, en het meest door haren stillen, eenvoudigen, liefdevollen wandel. Maar haar hoogste glans was en zal immer blijven, dat zij mij het zendelingsleven zoo gemakkelijk maakte. Nooit hoorde ik over mijn werk, dat soms veel was, van haar ook maar eenige klagt. »Gij kent uwe roeping beste man!» sprak zij meermalen,

»ik ging met u om u gelukkig te maken, om u het leven te veraangenamen, om u te steunen en behulpzaam te zijn. Vat gij uwe taak naar anderer oordeel wat breed en zwaar op, ik mag u daarin niet belemmeren. Alleen draag zorg, dat gij uwe gezondheid niet knakt; dan doet gij mij en mijne kinderen leed en het Godsrijk geen voordeel.» Zoo was hare taal; maar zoo was ook haar leven. Zij had een opgeruimd bestaan. Zij zag liever de licht- dan de schaduwzijde. Dat heeft mij meermalen vertroost. Was ik ter nedergebogen over ondervonden teleurstellingen, dan was vaak haar woord: »Werd niet onze Meester veracht? Droeg Hij geen kruis? En wilt gij dan vergeten, dat de dienaar niet meer is dan zijn Meester?» Een ander maal: »Werpt al uwe bekommernissen op Hem, Hij zorgt voor u.» Zag ik soms eens de toekomst wat duister in, dan zeide zij meermalen: »Gij zijt precies als onze beste Moe! Kom geen muizen-nesten in het hoofd gehaald. Komen die dagen dan komen die plagen.» Gold het meer ernstige onderwerpen, dan kwam zij met het Schriftwoord: »»Zijt niet bezorgd tegen den morgen; elke dag heeft genoeg aan zijn eigen kwaad.»»

En als dat dan nog niet genoeg was, dan stond zij van hare zitplaats op, streek mijn voorhoofd glad, drukte een kus er op, en sprak vol gloed:

»Kom MEINDERT, wij dragen zamen den last. Vindt gij die helft ook nog te veel, geef hem mij dan maar geheel. De Heer helpt altijd, bij wat wij in zijne kracht beproeven of volbrengen.» En dan voelde ik mij beschaamd. Die kleine zwakke vrouw, zoude die meer vermogen dan ik? Haar doel was bereikt. Moedig stak MEINDERT het hoofd omhoog. Vol geloof vervolgde hij dan den hem gewezen weg. En nimmer werd dat geloof nog beschaamd. Dan werd des Heeren nabijheid ervaren. Dan werd kracht geschonken in evenredigheid aan het opgelegde kruis. Hoe heb ik dien engel van eene vrouw wel gedankt voor hare liefde en innig geloof! En hoe dikwerf heb ik den Hemelschen Vader in stilte gedankt, die mij haar had geschonken! Niemand, die haar niet in haar huis en in ons werk gekend heeft, kan beseffen, hoeveel ik in haar verloren heb. Daarom zeg ik: zij was eene echte zendelingsvrouw, die haar geloof en liefde, haar ijver en trouw Gode ten offer bragt. Zij gaf zich zelve. Zij gaf zich met een volkomen hart. Voor zich zelve eischte zij weinig. Zij was overgelukkig, als zij anderen gelukkig kon maken. Dat was haar eenige toelig. Daartoe spitste zij haar helder verstand, haar fijn gevoel, haar juist oordeel. En dat zal toch wel het hoogste in de zending zijn. Neen, zij heeft niet te vergeefs geleefd. Hare werken

van geloof en liefde volgen haar. Zij had onder de inlanders vele vriendinnen. Dit blijkt na haren dood nog te duidelijker. Zij gevoelde zich dan ook hier in haar eigen huis en in eigen omgeving regt gelukkig. Het zwaarste voor haar was, dat zij hare lieve kinderen, nog zoo jong zijnde, naar Nederland moest zenden. En ook kon zij er naar snakken hare hoogbejaarde ouders nog eens te mogen ontmoeten. Dat heeft haar hier beneden niet meer mogen gebeuren. Zekerlijk zal het haar te beurte vallen in die gewesten der heerlijkheid, waar geen sprake meer zijn zal van scheiden en heengaan; waar alle geloovigen, voor eeuwig verbonden, zamen stemmen in lof, dank, eer en verheerlijking van God, onzen Vader en van Christus, den Heer.

Ja, geliefde vrienden! Zij zal nu wel gelukkig zijn, daaraan twijfel ik niet. Maar waar haar aanminnig beeld mij voor den geest staat, waar ik alles bedenk wat ik met haar verloren heb, waar ik de toekomst tegen zie, waar ik staar op mijnen arbeid, waar die zeven jeugdige kinderen in mijne verbeelding rondom mij staan, daar zoude ik haast bezwijken onder den last, daar zoude ik met MOZES willen uitroepen: Heer het is te veel, het is te zwaar voor mij. Voorzeker zoo er ooit voor mij aanleiding was, mij moedeloos ter neder te werpen, mij in de eenzaamheid terug te trekken,

om alleen te zijn met mijnen God, dan is het heden.

Maar ik weet het, dat mag niet. Alweder de hand aan den ploeg, dat is mijne roeping. Die goede, brave vrouw zoude mij het eerst er toe willen opwekken. Ruischt nog niet die weemoedige vraag mij in de ooren: »Gij zult toch goed voor hen zorgen, niet waar, beste man?» En dit zoude ik niet doen, wanneer ik mij in de eenzaamheid terugtrok, en mij overgaf aan klagen. Neen zoo niet!

Wij willen op Christus staren. Hij blijve het volmaakte voorbeeld. Toen zijn strijd in het bange Gethsemané was volstreden, sprak Hij: »Staat op, laat ons heengaan, hij die mij verraadt is nabij.» Neen den strijd niet ontweken! Wij willen ook heden de staf Gods in de hand nemen, wetende dat toch onder lijden en druk God onze Vader blijft, en Christus onze helper wil zijn. En zoude dat niet genoeg zijn? Zoo Hij maar met ons is, wie of wat zoude dan tegen ons zijn?

O mogt het ons gaan als PAULUS, dat zijn geloof het onze wierd, en wij na dezen juichten: »Ik ben verzekerd, dat noch dood, noch leven, noch engelen, noch overheden, noch magten, noch tegenwoordige, noch toekomstige dingen, noch hoogte, noch diepte, noch eenig ander schepsel ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus, onzen Heer.»

A 2930152

Bij de Drukkers en Boekverkoopers M. WIJT & ZONEN zijn verkrijgbaar de volgende Kleine Stukjes.

	Cents.		Cents
2. De welbestede stuiver.....	10	56. Hadara.....	04
3. De wever uit Welsh.....	07½	57. De oude geneesheer.....	10
4. De kleine bewoner van het Auvergnésche Gebergte....	10	58. De roepstem des Heeren...	15
6. De jonge Hutbewoonster....	23½	59. Anna Walsh.....	07½
7. Opwekking te Eiberfeld....	05	60. Eerste zend. te St. Thomas.	15
8. De Iersche boer.....	10	61. Thirza.....	20
9. Elisabeth Cunningham.....	15	64. Kenmerk. v. een kind Gods.	07½
10. John Robins, de matroos....	10	65. Overtuiging verwaarloosd..	12½
12. Kolonel Jacob Gardiner....	15½	66. Woord aan jonge moeders..	07½
14. De Bode met goede tijding.	15	67. De onbekende zendeling ..	04
15. Jansje Allan.....	15	68. Mevrouw Rumpff.....	10
16. Zonderlinge tusschenkomst der Voorzienigheid.....	07	69. Opmerkelijke leiding Gods	07
17. Levensber. van Amelia Gale.	07½	71. De vrome landman.....	07½
19. De geschied. v. Mary Smith.	12½	72. Ged. over de eeuwigheid ..	07½
20. De Dorps-predikant.....	10	73. Maria.....	10
21. De waarheid van het Evang.	10	74. William.....	07½
22. Kracht des geloofs.....	10	75. De Christen in het gasthuis	03
23. Herman de houthakker.....	12½	76. Lord Teignmouth.....	10
24. Laatsteuren v. John Cowper.	10	77. Leven van Schwartz ..	08
25. Het einde van den tijd.....	10	78. Wie zoekt die vindt.....	05
26. Wat God bewaart, is wel bewaard.....	15	79. Levensb. van een' soldaat ..	05
27. Wie zijt gij? Wat hebt gij te doen?.....	10	80. Pacalsdorp.....	07½
29. Eben-Haäzer in Latakko....	10	81. Onnoodige zorgen.....	04
30. Indiaansche bekeerlingen ..	10	82. Zachéüs.....	08
31. De Christen-feesten.....	05	83. De twee bureu.....	10
32. Verhaal van 2 predikers....	07½	84. Bekeering v. A. H. Franke.	04
33. De tijd en de eeuwigheid ..	10	85. Blandina.....	07½
34. Kort en heilzaam bericht ...	10	86. Bede van een grijsaard ..	07½
35. Johan Coenraad Ter Linden	07½	87. Het huisgez. te Haeterdale.	15
36. Een beroep op het hart....	12½	88. Inwendig Christendom onder Hottentotten ..	05
37. De landman in den Elzas....	10	89. Aärons dood.....	15
38. Sterfgevallen van zeven bekeerde heidenen.....	10	90. Het Paaschfeest.....	10
39. Levensloop van C. L. Töpfer	07½	91. Leven van Chrysostomus ..	07½
40. Eenige bijzonderheden uit het leven van Morrison....	15	92. Het geheimzinnige in den Christen.....	05
41. Lydia S.....	07½	93. Jacob Wilson.....	15
42. Hugo Bourne.....	07½	94. De eerste kerkgang.....	10
43. De christelijke viering van den Zondag.....	05	95. Wanneer ben ik, enz.....	06
44. Henri Obookiah.....	15	96. Overeenk. Christel. Godsd.	07
46. Het bezoek bij een kranke..	15	97. Zendingsgave.....	15
47. Brieven van een' leeraar ...	15	98. De zwarte knecht.....	10
48. Polycarpus.....	10	99. Waarschuwing tegen valache overleggingen.....	10
49. Als God werkt, wie zal dan keeren?.....	15	100. De bedelaar.....	05
50. De Soldaten-dochter.....	10	101. Samuel Mills.....	05
51. Het gelukkige sterfbed....	10	102. Triomfboog van Titus....	06
53. De gast zonder bruiloftskl..	07½	103. Zijt gij gelukkig?.....	07½
54. Treffend voorbeeld.....	07½	104. Uit- en inwendige zending	05
55. Levensschets v. Blumhardt.	15	105. De twee erfenissen.....	05
		106. De waarde van het gebed.	07½
		107. Samuel Crowther.....	07½
		108. Catharina Philips.....	07½
		109. Goodluck Day.....	07½
		110. De toestand der heid, vrouw	07½